

Unutamadığım Akşam

— ali-kaya · 07 Ekim 2010

Dokuz yaşındaydım. Babam o hafta sonu düğüne çağrılmış. O gün ikinci ezanı okunurken içki almam için Demirli (Köyceğiz'e bağlı) köyüne gönderdi. Gideceğim köy oturduğumuz yere bir-birbuçuk saat uzaktı. Olsun. Yürümeye alışık olduğum için uzaklık gözümde büyümüyordu; atlaya zıplaya, ılık çalarak, türkü çığırarak gider gelirdim. Köye vardım, içkiyi alıp döndüm. O günlerde bu günkü gibi poşetler olmadığından bayi şişeyi öylece elimde tutuşturmuştu. Elimde şişe, Romalılar döneminden kalma Akköprü'ye geldim. Elim terlediği için, şişe elimden kaydı, kırıldı. Eyvah!.. Eyvah!.. Şişenin kırılması o kadar önemli değildi, babama ne diyecektim? Korka korka eve vardım. "Aldın mı Murat?" dedi babam.

"Aldım, ama..." "Aması ne oğlum?" "Gelirken elimden kaydı, kırıldı..." "Kırıldıysa dönüp yenisini alsaydın!.." "Düşünemedim babacığım." "Madem düşünemedin, gidecek, alıp geleceksin!.."

"Yapma babacığım!..Akşam oldu. O kadar yolu bu saatte nasıl gider gelirim?" dedim ağlayarak. "Akılsız başın cezasını ayaklar çeker!.." dedi."Haydi, oylanma!" Çaresiz, yeniden yollara düştüm. Yolum bir ormanın içinden geçiyordu. Bir kuş uçuğu, kozalak düştüğü zaman ıssız ormanda yankı yapıyor, korkuyordum. Korkumu azaltmak için ılık çalıyor, türkü çığırıyor, ürkünç gözlerle çevreme bakıp koşuyordum. Demirli'ye vardığımda, akşam üstünün son ışıkları dağların tepelerinde titreşiyordu. Geri dönerken yarım saat önce geçtiğim ormana iyice karanlık çökmüştü. Az sonra gördüğüm manzara karşısında gizemli bir aynaya bakıyormuşum gibi büyülendim. Batıdaki tepelerin arkasında batan güneşin gözeriminde kızıl-turuncu-mora boyadığı gökyüzünün doğusunda, turuncu renkli dolunay göründü. Dolunay çamların tepelerine sürtünerek yükselirken gökyüzünde birkaç dakika önce gördüğüm tüm renkler yerlerini koyu laciverte terketti. Ormanda gezinen esinti ağaçların arasından geçerken hışırdıyor, hışırtının arkasından bir kozalak düşüyor; kozalağın çıkardığı "Pattt" sesi, dolunayla selamlaşır gibi ormanın karanlık derinliklerinde kayboluyordu. Bir süre için gördüğüm manzaradan korkularım, ürküntüler gitti, yerini erinç aldı. O erinçle gerideki kızıl aydınlığa, ağaçlar arasından süzülen ışık demetlerine bulanarak yürüdüm. O an bir şeye dikkat ettim; dolunay bana lacivert gökyüzünde olması gerekenden büyük görünüyordu. Dalaman'ın batısında yükselen sıradağlar, akşamın gizemli ışıkları aslında kimi zaman korktuğum, kimi zaman koştuğum, kimi zaman yürüdüğüm ormandan yüzlerce kilometre uzakta, karakalemle çizilmiş dağ sıraları halinde görünüyordu.

O akşam korkunç olduğu kadar gizemli bir geceydi de. Ağaçlar sallanıp hışırdıyarak sanki benimle birlikte yürüyor, hışırdayan çamlardan dökülen kozalaklar arkamdan gelen bir varlığın ayak sesleri gibi "Pattt!. .Pattt!.." diye ormanda yankılanıyordu. Bu hışırtılar ve kozalak seslerinin dışındaki sessizlik beni daha çok korkuturken, duygu ve düşüncelerimi sarhoş edici bir erinçle uyuşturuyordu. O korku ve erinç içindeyken bile, yıllarca ilgisinden, sevgisinden yoksun kaldığım babamın, ıssız olduğu kadar gizemli; bir o denli ürkütücü böyle bir ormanda yürümel zorunda bıraktığına sevinmeli mi, yoksa kızmalı mıydım bilmiyordum. Bunu hep düşünmüşümdür. Babamın sevgiden yoksun, salt buyuran davranışına duyduğum bezginlikle karışık öfke kimi zaman ona olan sevgimin yerini alıyor, haklı mı, haksız mı olduğumun pek önemi kalmıyordu. Gizemli orman, korkutan sessizlik bitip de evimize yaklaştığımda

gözlerimde yıldızlar parlayıp sönüyor, içimde kabaran öfke yanardağ lavları gibi püskürüyor;"Nerede kaldı bu çocuk?.." diye kapının önünde bekleyen annemin boynuna sarılıp ağlıyordum. Bunları anımsayınca o günleri, beni üzen, sevindiren yönleriyle özlediğimi düşünüyorum. Anımsadıklarımın çoğu küçük küçük ayrıntılar. Bu ayrıntılar boşlukta gelişigüzel uçuşarak, karıncalar gibi birbiri peşisıra bilimcimmin üstüne çıkıyor; onları ulayarak, örtüştürerek bütünü oluşturuyorum; ama bunların beni üzen yanı, asla bir daha yaşanmayacak olmalarıdır.